

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 427/2017-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 31. augusta 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], zastúpenej advokátkou Mgr. Elenou Szabóovou, Hlavné námestie 7, Nové Zámky, vo veci namietaného porušenia práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných postupom a uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Cob 38/2016 z 30. septembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. apríla 2017 doručená elektronicky bez autorizácie sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej

len „krajský súd“) sp. zn. 3 Cob 38/2016 z 30. septembra 2016 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“). Dňa 12. apríla 2017 bola sťažnosť vrátane príloh doplnená písomne.

2. Z obsahu sťažností a ich príloh vyplýva, že sťažovateľka bola v konaní o zaplatenie sumy 2 809 689,40 € ako účastník konania na strane žalobcu, o ktorom na prvom stupni rozhodoval Okresný súd Bratislava III (ďalej len „okresný súd“). Okresný súd rozhodol tak, že žalobu zamietol a sťažovateľke uložil povinnosť v plnom rozsahu nahradiť trovy konania úspešnej strane sporu vo výške 44 901,95 € a trovy právneho zastúpenia vo výške 252 698,12 €. Proti rozhodnutiu o trovách konania podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom krajský súd ako odvolací súd rozhodol napadnutým rozhodnutím tak, že výrok rozhodnutia zmenil a sťažovateľku zaviazal na úhradu trov konania vo výške 160 756,94 €.

3. Sťažovateľka je toho názoru, že napadnutým rozhodnutím krajského súdu bolo porušené jej právo na spravodlivý proces, a to tým, že krajský súd nedal odpoveď na všetky odvolacie námietky sťažovateľky, rozhodnutie bolo prijaté svojvoľne, neboli dostatočne zistené a preukázané skutočné výdavky spojené so zastupovaním žalovaného v predmetnom konaní. Žalovaný údajne nepreukázal písomným dôkazom úhradu za znalecké posudky, za ktoré si uplatňuje náhradu. Rozhodnutie krajského súdu preto považuje tiež za nepreskúmateľné a nedostatočne odôvodnené. Argumenty sťažovateľky v odvolaní sa týkajú priamo spôsobu rozhodnutia, a preto bol krajský súd povinný dať odpoveď na všetky sťažovateľkou predložené námietky.

4. V petite podanej sťažnosti sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, napadnuté uznesenie zruší a veci vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie a prizná náhradu trov konania. Súčasne navrhuje, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

II.

5. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu (vrátane sťažnosti namietajúcej porušenie základných práv a slobôd) je rozhodnúť o prijatí návrhu na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

8. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi

zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (podobne aj II. ÚS 521/2015, II. ÚS 855/2015, IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

9. Podľa sťažovateľky k namietanému porušeniu ňou označených základných práv malo dôjsť napadnutým rozhodnutím krajského súdu, ktoré je arbitrárne a nedostatočne odôvodnené, pretože nedal odpoveď na všetky námietky sťažovateľky uvedené v odvolaní, ktoré boli podstatné vo vzťahu k prvostupňovému rozhodnutiu.

10. Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby si sťažovateľka ako účastník konania zvolila medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd, naopak, čl. 127 ods. 1 ústavy jednoznačne požaduje vyčerpanie všetkých sťažovateľke dostupných a účinných prostriedkov nápravy.

11. Ústavný súd teda skúmal, či sťažovateľka mala, resp. stále má k dispozícii účinný opravný prostriedok alebo iný právny prostriedok, ktorý jej zákon účinne poskytuje na ochranu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a na použitie ktorého je sťažovateľka oprávnená podľa osobitných predpisov. Ústavný súd zistil, že proti rozhodnutiam krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, o ktorom dosiaľ Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako dovolací súd nerozhodol. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľka sa domáha ochrany základných práv proti ich porušeniu rozhodnutiami krajského súdu v dovolacom konaní pred všeobecným (najvyšším) súdom, podľa čl. 127 ods. 1 ústavy niet právomoci ústavného súdu na poskytnutie takejto ochrany. Ústavný súd preto odmietol sťažnosť pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie aj s poukazom na skutočnosť, že nie je v jeho kompetencii, aby sám formoval doktrínu prípustnosti dovolania v civilnom sporovom konaní, keďže táto právomoc patrí najvyššiemu súdu (m. m. I. ÚS 393/08).

12. O ďalších návrhoch sťažovateľky formulovaných v sťažnostnom petite (zrušenie napadnutého rozsudku krajského súdu, vrátenie veci na nové prejednanie a rozhodnutie, náhrada trov konania a odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia) z dôvodu odmietnutia sťažnosti nebolo potrebné rozhodnúť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. augusta 2017